

Ina van der Beek

Herfstparels

HERFSTPARELS

Ina van der Beek

Herfstparels

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 632 6

NUR 344

www.spiegelserie.nl

Omslagontwerp: Bas Mazur

©2011 Zomer & Keuning familieromans, Utrecht

Alle rechten voorbehouden

MET EEN ZACHTE PLOF VALT ER EEN KASTANJE OP DE GROND, VLAK VOOR de voeten van Nicky. De bolster is opengesprongen en de bruine kastanje rolt een stukje door in de modder. Nicky bukt zich en raapt hem op. Langs haar spijkerbroek veegt ze hem schoon en ze stopt hem in haar jaszak. Dan loopt ze verder. Ze kijkt naar de grond en ziet dat er overal kastanjes liggen tussen het afgewaaid blad en in de plassen. Maar ze raapt ze niet meer op, wat moet ze er ook mee? Tot vorig jaar was alles anders, toen raapte ze iedere kastanje die ze zag liggen op. Mama en zichzelf zijn altijd dol geweest op die bruine, glanzende 'herfstparels' zoals haar moeder ze noemde. Toen zij, Nicky, klein was, maakte ze op school een keer poppetjes van kastanjes. Maar toen ze het thuis ook wilde doen, haalde haar moeder haar over om ze heel te laten en op een grote platte schaal te leggen. 'Zonde om er in te gaan prikken en snijden,' zei ze, 'kijk toch eens hoe mooi glad en glanzend ze zijn!' Kleine Nicky had er ernstig naar gekeken en toen haar moeder gelijk gegeven. Daarna was het ieder jaar een vaste gewoonte geworden om zo veel mogelijk kastanjes te zoeken en thuis weer op die schaal uit te spreiden.

Zelfs toen Nicky volwassen was geworden bleef ze eind september, begin oktober, thuiskomen met haar zakken vol. Papa lachte mama en haar altijd een beetje uit.

Maar nu hoeft het niet meer. Vier maanden geleden is mama overleden. Zomaar, zonder een dag ziek te zijn, zonder ooit hoofdpijn gehad te hebben, heeft ze een fatale hersenbloeding gekregen en binnen enkele uren was ze er niet meer. Soms kan Nicky het nog nauwelijks geloven. Haar moeder, met wie ze zo'n nauwe band had, is dood! Tweeëntwintig is toch veel te jong om zonder moeder verder te moeten? Ze was er zeker van geweest dat ze al heel volwassen en zelfstandig was met haar tweeëntwintig jaar, maar nu ontdekt ze steeds meer dat ze dat eigenlijk helemaal niet is, ze hing nog zo sterk aan haar moeder. Maar nu moet ze in één keer echt zelfstandig zijn, want het lijkt of ze, met haar moeder, ook haar vader kwijt is. Stil en

in zichzelf gekeerd gaat hij door het huis. Als hij al thuis is, want elke dag wordt het later voor hij uit zijn werk komt.

Inmiddels is Nicky bij de kapsalon gekomen en gaat naar binnen.

‘Môgge Nicky, wat een weer, hè?’ begroet collega Janine haar.

‘Mmm, ja...’ Pas als Nicky haar jas uittrekt, realiseert ze zich dat ze flink nat is. Ze heeft nauwelijks gemerkt dat de miezerregen was overgegaan in een flinke gietbui.

Janine staat gebogen over het afsprakenboek. ‘Weer weinig te doen vandaag,’ mompelt ze. ‘Jij hebt zo meteen een permanentje, daarna staat er nog niks. Ik zit redelijk vol tot vanmiddag twee uur, daarna is er voor mij ook niks meer. En met dit weer zal er weinig bij komen ook, vrees ik.’

Even later komt de eerste klant binnen. Terwijl Nicky boven de wasbak de grijze haren van de oudere dame wast en uitspoelt, geeft ze automatisch antwoord op het gebabbel van haar klant.

Eind van de ochtend, juist als Nicky met een plastic bekertje koffie in haar handen in de kleine ruimte achter de kapsalon staat, hoort ze het belletje van de deur gaan. Gelukkig, hopelijk een klant zonder afspraak, dan heeft ze weer iets te doen. Maar voor ze haar beker heeft kunnen neerzetten, gaat de tussendeur open. Ze kijkt in de misprijzende ogen van haar bazin, mevrouw Terhaar.

‘Heb je niks te doen?’

Nicky schudt het hoofd. ‘Nee, er zijn verder geen klanten.’ Vanuit de kapsalon hoort ze Janine opgewekt met haar klant praten.

‘Je zou wat kunnen aanvegen en de toonbank opruimen. Nou ja, laat ook maar,’ valt mevrouw Terhaar zichzelf in de rede. ‘Ik wil zo even met jou en Janine praten.’ Ze doet haar jas uit en schenkt voor zichzelf een bekertje koffie in.

Nicky mompelt wat en loopt de salon in. Haar blik gaat over de vloer en naar de toonbank, alles ziet er keurig uit. Om toch iets te doen te hebben, schikt ze de flesjes shampoo en andere haarproducten op de plank aan de muur. Intussen vraagt ze zich af wat mevrouw Terhaar nu weer te zeuren zal hebben. Schenken ze te veel koffie of gebruiken ze te veel shampoo?

Even later heeft de klant van Janine afgerekend en trekt de deur achter zich dicht. Nu is de kapsalon leeg. Janine trekt in een vragend gebaar haar wenkbrauwen op naar Nicky. Maar zij haalt haar schouders op.

‘Komen jullie even hier zitten? We moeten eens praten en nu is het rustig, dus zullen we gelijk maar van de gelegenheid gebruikmaken.’ Mevrouw Terhaar staat bij de deur van het achterkamertje.

‘Ga zitten.’

Zelf blijft ze staan, ze loopt, voor zover daar ruimte voor is, wat heen en weer. Het lijkt of ze verlegen zit om woorden, niks voor haar, schiet het door Nicky’s hoofd.

‘Meisjes, zoals jullie ook zelf gemerkt zullen hebben, loopt de klandizie erg terug. Ik heb lang gearzeld, maar nu toch een besluit genomen. Dit filiaal gaat dicht, ik stop ermee. Janine, jij kunt als je wilt terecht in mijn andere zaak, in Roermond. Wel wat verder reizen voor je, maar ik kom daar een paar handen tekort, dus als je wilt kun je op die manier blijven.’

Nu kijkt ze Nicky aan, en gaat verder: ‘Helaas, Nicky, voor jou heb ik dan geen werk meer. Jouw jaarcontract loopt per 1 november af, dus per die datum zul je iets anders moeten zoeken. Het spijt me voor je.’ Het blijft even stil, dan schraapt mevrouw haar keel en zegt: ‘Tja, dat was het. Ik begrijp dat jullie het even moeten verwerken. Janine, van jou hoor ik graag binnen een paar dagen of je akkoord gaat. Ik moet er nu vandoor, tot ziens.’

Het is nog steeds doodstil als ze de deur door loopt en via de kapsalon naar buiten gaat. Pas als het deurbelletje heeft geklonken, kijken Janine en Nicky elkaar aan.

‘Nou ja, zeg! Ik vind het echt heel rot voor jou, Nick!’

Nicky schudt het hoofd en haalt de schouders op. ‘Zit daar maar niet over in, ik red me wel.’

Dit kan er ook nog wel bij, denkt ze. Per 1 november, dat is al over vijf weken. Het is maar de vraag of ze snel een andere baan zal kunnen vinden. Sinds het met de economie niet zo goed gaat, lijken de mensen langer te wachten met naar de kapper te gaan. Dat is duide-

lijk geworden in deze kapsalon en dat zal elders niet anders zijn.

‘Weet je wat,’ onderbreekt Janine haar gedachten, ‘veel klanten krijgen we vandaag niet meer, Terhaar is weer geweest, dus die zien we de eerste dagen ook niet. Ga jij maar naar huis, misschien kun je vanmiddag nog even Roermond in om bij het uitzendbureau te informeren of er nog ergens een kapster nodig is. En als je wat leuks tegenkomt waar ze er twee zoeken, gaan we samen solliciteren. Als ik toch naar de stad moet, begin ik eerlijk gezegd net zo lief ergens anders.’

Nicky twijfelt even, maar dan knikt ze. ‘Ach ja, waarom ook niet. Mocht ze nog terugkomen en zien dat ik weg ben, so what! Ze kan me toch niet ontslaan, dat heeft ze al gedaan.’

Even later loopt ze alweer door de regen. Ze had een paraplu moeten meenemen, stom! Thuisgekomen eet ze de boterhammen op die ze vanochtend heeft klaargemaakt en die in haar tas weer mee naar huis zijn gekomen. Het is vreemd stil in huis, zo midden op de dag. Zelfs poes Flodder reageert niet op haar binnenkomst, hij ligt waarschijnlijk boven te slapen. Zodra Nicky klaar is met eten, pakt ze een paraplu en gaat de deur weer uit, nu op weg naar de bushalte. Op naar de stad, wie weet zit een of andere kapsalon om haar te springen!

Maar als ze een paar uurtjes later weer uit de bus stapt en langzaam naar huis loopt, is ze minder optimistisch. Er was geen enkele vacature bekend. De medewerkster van het uitzendbureau had haar de tip gegeven eens in Weert te informeren, ze had van een collega gehoord dat daar in deze branche wel mensen gezocht werden. Maar ja, Weert... Dan moet ze eerst met de bus naar Roermond en vervolgens met de trein naar Weert. Hoe lang is ze dan wel niet onderweg? Nu is het toch lastig dat ze geen rijbewijs heeft, wellicht had ze dan een autootje kunnen kopen. Maar nadat ze tijdens haar achtste rijles een frontale botsing heeft gehad, helemaal buiten haar schuld overigens, heeft ze besloten voorlopig de rijlessen voor gezien te houden. Gelukkig was het goed afgelopen, maar de schrik zat er goed in bij

haar. Nu begint ze er voor het eerst toch weer over te denken om de lessen weer eens op te pakken.

Als ze bij haar huis aankomt, ziet ze tot haar verbazing de auto van haar vader al voor de deur staan. Binnengekomen, vindt ze hem in de kamer op de bank. Hij zit stil voor zich uit te kijken, maar als Nicky de kamer binnenkomt, staat hij op en gaat voor het raam staan, zijn rug naar haar toe.

‘Ha pap, wat ben je vroeg. Is er iets bijzonders?’

Nu draait hij zich om. ‘Dag Nicky.’ Even lijkt hij te aarzelen, dan gaat hij verder: ‘Ik ga weg.’

‘Je gaat weg? Hoe bedoel je, wanneer en waarnaartoe?’ Niet-begrijpend kijkt ze hem aan.

‘Op de zaak hebben ze me gevraagd om voor een halfjaar naar Zwitserland te gaan. De vestiging daar heeft ondersteuning nodig. En ik heb besloten te gaan.’

Met open mond kijkt Nicky haar vader aan. ‘Zwitserland! En ik dan?’ ‘Natuurlijk ga je mee. Er staat me daar een appartement ter beschikking. Je neemt gewoon een halfjaar vakantie, of je gaat daar aan het werk, kapsters kunnen ze overal gebruiken.’

Langzaam schudt Nicky het hoofd. ‘Daar heb ik helemaal geen zin in! Dit huis... en alle herinneringen, nee pap, ik wil helemaal niet weg. Ik begrijp niet dat jij...’

‘Juist om al die herinneringen aan je moeder! Ik stik in dit huis, ik word gek! In elke kamer, elke plek word ik aan haar herinnerd.’

‘Dat is toch juist fijn?’

‘Nee, voor mij niet, ik kan er niet tegen, Nick. Voor mij komt deze verandering echt precies op het goede moment. Ik moet verder.’

Langzaam schudt Nicky het hoofd. ‘Ik ga niet mee, pap, ik blijf wel hier.’

‘Is het om je werk, denk je dat je geen onbetaald verlof zult krijgen of zo?’

Nu glimlacht Nicky verdrietig. ‘Integendeel. Ik heb vandaag te horen gekregen dat mijn contract niet verlengd wordt. Per 1 november sta ik op straat.’

‘Nou, dat komt dan mooi uit. De eerste week van januari vertrekken we.’

Weer schudt ze het hoofd. ‘Vertrek jij maar, pap. Ik ga niet mee.’

Even kijkt haar vader haar aan, dan zegt hij: ‘We hebben het er nog wel over. Hoe laat eten we?’

‘Zes uur.’

‘Kan het wat eerder? Ik moet nog naar kantoor vanavond.’

‘Goed.’ Ze draait zich om en gaat de kamer uit, de trap op, naar boven. Opeens lijkt het haar heel aantrekkelijk om hier een poosje alleen te wonen en te eten wanneer en wat haarzelf uitkomt.

Om kwart voor zes zitten ze samen aan tafel. ‘Wil je er echt niet over denken?’

Nicky schudt het hoofd. ‘Nee, ik blijf hier.’

‘Maar je hebt straks ook geen baan meer... Je weet het, hè, als je een opleiding wilt gaan volgen, mag dat nog steeds.’

‘Ik heb een opleiding gevolgd, ik ben gediplomeerd kapster.’

‘Nou ja, ik bedoel, als je iets anders wilt.’

Nicky schudt alleen het hoofd, ze geeft geen antwoord. Deze discussie hebben ze de afgelopen jaren al zo vaak gevoerd. Haar vader heeft altijd wat neergekeken op haar opleiding en werk. Alsof je alleen meetelt als je een universitaire opleiding hebt gedaan. Ze is nou eenmaal nooit een studiebol geweest en ze heeft veel plezier in haar werk.

‘Ik ga morgen naar Weert, er zal heus wel ergens een vacature zijn.’

Nicky schuift haar stoel naar achteren. ‘Wil je een toetje?’

Vader Roel kijkt op zijn horloge en zegt: ‘Nee, laat maar, ik moet weg, we zullen danken.’

Een paar minuten later rijdt hij weg, Nicky lepelt langzaam een bakje vruchtenyoghurt leeg.

ALS PETER DE VOORDEUR OPENDOET, KOMT EEN TWEESTEMMIG GEHUIL hem al tegemoet in de gang.

‘Peet, ben jij daar, kun je even helpen?’

Peter doet zijn jack uit en gaat de trap op. ‘Wat is hier allemaal aan de hand?’

Zijn vrouw Jenneke staat met een rood hoofd in de kleine kinderkamer, ze is bezig baby Jeroen te verschonen en diens broertje Mark hangt luid krijsend aan zijn moeders benen.

‘Pak alsjeblieft Mark even weg hier, zo kan ik Jeroen niet helpen. En waarom ben je zo laat? Ik heb allang gegeten met Mark!’

Zwijgend plukt Peter zijn twee jaar oude zoontje los van de spijkerbroekbenen van Jenneke. ‘Ik ben op zoek geweest naar werk en dat doe ik voor jullie, hoor!’ Het klinkt kortaf.

‘Op zoek naar werk, ’s avonds om zeven uur? Dan moet jij me eens uitleggen waar je om die tijd nog kunt solliciteren.’

Peter geeft geen antwoord meer, hij heeft Mark hoog opgetild en loopt met hem de kinderkamer uit.

‘Zet hem maar onder de douche!’ roept Jenneke hem na.

‘Kan ik eerst niet eten?’

‘Nee, hij is doodop, vanmiddag heeft hij ook niet geslapen.’

Inmiddels heeft Jeroen een schone luier en zijn pyjama aan, en Jenneke legt hem in zijn bedje. Ze ritst de slaapzak dicht en bukt zich voor een laatste kus. ‘Slaap lekker, mannetje.’ Daarna draait ze zich om en loopt de kamer uit. De deur doet ze zacht achter zich dicht. Ze gaat naar de badkamer, waar Peter juist de kraan open heeft gedraaid. Mark zit op de grond en trekt met moeite zijn tweede sokje uit.

‘Ik doe het wel verder, ga jij maar eten. Je bord staat in de magnetron.’ Haar stem klinkt vermoeid. Peter kijkt haar onderzoekend aan, maar hij zegt niks. Hij bukt zich naar zijn oudste zoon en geeft hem afwezig een kus. ‘Lekker slapen, hè!’ Dan gaat hij naar beneden.

Als Jenneke tien minuten later beneden komt, spoelt hij juist zijn bord af onder de kraan.

‘Ik moet je wat vertellen,’ zegt Jenneke achter hem. Haar stem trilt een beetje.

Hij draait zich om en kijkt haar vragend aan. ‘Je hebt een baantje gevonden,’ raadt hij.

‘Zo zou je het kunnen noemen,’ het klinkt wat bitter.

‘Nou, vertel op!’

‘Ik ben weer zwanger.’

‘Hoe kan dat nou! Goeiedag, Jenneke, Jeroen is nauwelijks een halfjaar!’

‘Dat hoeft je mij niet te vertellen! En hoe het komt dat ik zwanger ben? Nou, wat denk je!’ Jenneke begint te huilen. ‘Ik kan het nu allemaal al nauwelijks aan,’ snikt ze. ‘De jongens schelen krap anderhalf jaar en straks zit er maar goed een jaar tussen. En wat denk je van de ruimte in dit huis? Er is niet eens plek om er een bedje bij te zetten. Dat kamertje is stampvol met die twee bedjes. We moeten echt gaan uitkijken naar een groter huis hoor, Peet!’

‘Weet je wat dat kost, een verhuizing? Ik had gehoopt dat jij een baantje zou vinden, maar dat kunnen we nu voorlopig wel vergeten.’ ‘Is dat je enige reactie op mijn zwangerschap: gemopper over geld?’ Opnieuw stromen de tranen over Jennekes wangen.

‘Nee, natuurlijk niet, kom eens hier!’ Peter slaat zijn arm om haar heen. ‘Maar jij vertelt het ook niet bepaald blij. Kom op, dit gaat ons ook wel weer lukken, hoor. Maar het overvalt me gewoon een beetje. Hoever ben je?’

‘Ik ben ruim vier weken over tijd, ik dacht eerst dat ik gewoon een beetje onregelmatig was, maar vanmorgen moest ik vreselijk overgeven en toen heb ik een test gehaald bij de drogist. Nou, geen twijfel mogelijk.’

Peter geeft geen antwoord, hij is naar de kamer gelopen. Jenneke volgt hem en gaat tegenover hem zitten. ‘Waar ben je voor werk wezen kijken?’ vraagt ze. ‘En waarom loop je steeds naar iets anders te zoeken? Wees toch blij dat je nog werk hebt. Het is nu toch geen tijd om te veranderen? Het ene bedrijf na het andere gaat inkrimpen of sluiten.’

‘Daarom juist. Ook bij ons vallen regelmatig ontslagen, en daar wil ik niet op wachten.’

‘Dat zal overal in de bouw wel hetzelfde zijn, ik zou maar rustig blijven waar ik was.’

‘Ik wil weg uit de bouw, ik wil heel wat anders, iets waar ik meer verdien. Je zegt toch net zelf dat dit huis te klein is? Als we ooit willen verhuizen, zal ik toch eerst werk moeten vinden waarmee een dikker belegde boterham te verdienen valt.’

‘Zoals?’

‘Dat weet ik nog niet, daar ben ik juist naar op zoek.’

Jenneke haalt de schouders op. ‘Droom maar lekker verder,’ zegt ze. ‘Maar zie eerst dat je op zolder een kamertje aftimmert voor Mark, want er zal over zeven maanden toch een bedje bij moeten in dit huis.’

‘Wacht maar af, ik heb zo mijn contacten,’ antwoordt Peter. ‘Er komen echt wel betere tijden!’

Jenneke geeft geen antwoord meer, ze zet de tv aan, haar favoriete soap begint bijna.

Twee weken later komt Peter vroeger thuis dan gewoonlijk. Jenneke staat in de keuken aardappels te schillen en Mark staat op een krukje naast haar bij het aanrecht. Elke geschilde aardappel mag hij in de pan met water laten plonzen.

‘Wat ben jij vroeg?’

‘Voor je staat de nieuwe privéchauffeur en bezorger van belangrijke pakketjes!’ zegt Peter triomfantelijk.

‘Chauffeur? Hoe kom je daar nou bij? En van welke pakketdienst, van de TNT of zo? En verdient dat dan zo goed?’

‘Ho ho, niet zo veel vragen tegelijk. Nee, ik ga niet voor de TNT werken, maar voor een particuliere baas. Ik moet het hele land door en soms ook naar het buitenland. Maar daar staat dan ook een flink salaris tegenover. Jij zult wat vaker alleen zijn met de jongens, maar waarschijnlijk kunnen we al gauw naar een groter huis uitkijken en dat is toch ook veel waard, dacht ik.’

Jenneke vergeet de laatste aardappel aan Mark te geven, ze mikt hem zelf in de pan terwijl ze haar hoofd schudt en zegt: 'Ik weet het niet, hoor... hoe vaak ben je dan naar het buitenland, en hoe lang? Blijf je dan ook 's nachts weg?'

'Tja, dat zal best weleens gebeuren, maar dat is een kwestie van wennen. Er zijn zo veel mannen die voor zaken van huis moeten.'

'Wat is het dan voor een bedrijf en hoe kom je daar terecht?' Jenneke merkt niet eens dat Mark alle aardappels weer uit de pan haalt en ze op de grond legt.

'Via via hoorde ik dat ze iemand nodig hadden en het is gewoon een particulier iets, soms moet ik de baas rijden, maar meestal moeten er pakketjes worden bezorgd.'

'Vaag hoor. Wat ga je verdienen?'

'Ruim zevenhonderd euro meer dan nul!'

'Dat kan niet!' Nu draait Jenneke zich helemaal om en ze legt het mesje op het aanrecht. 'Dat bestaat niet!'

'Reken maar van wel!' Triomfantelijk lacht Peter naar haar. 'Ik zei toch dat er wel betere tijden zouden komen?'

'Ik moet het eerst allemaal nog zien.' Jenneke bukt zich om de aardappels van de grond op te rapen. 'Bah, Mark, wat heb je nou gedaan?'

'Bij jou is het ook nooit goed, hè?' Met een nijldige klap gooit Peter de keukendeur achter zich dicht.

Jenneke schudt stil het hoofd. 'Eerst maar eens zien,' zegt ze nog eens, nu zachtjes voor zich heen.

'Wanneer ga je daar beginnen, bij dat bedrijf, en hoe heet het eigenlijk?' Ze liggen in bed, maar Jenneke kan niet slapen.

'Volgende week, ik heb nog een aantal vakantiedagen, dus ik ben vrijdag voor het laatst bij Van Bommel.'

'Dan al? Met wat voor auto ga je rijden, die van ons?'

'Nee, natuurlijk niet. Ik krijg een auto van de zaak.'

'Zo'n bestelautootje? Dat is gemakkelijk voor de kindervan en zo. Je mag er toch ook weleens privé in rijden?'

‘Ik weet het niet, hoor, dat zie ik volgende week wel. Welterusten!’
Even blijft het stil, dan vraagt Jenneke: ‘Peet, hoe heet het nou?’

‘Hè, wat bedoel je?’

‘Dat bedrijf...’

Met een ruk draait Peter zich op zijn andere zij. ‘Lekker belangrijk! Het heeft geen naam en het is geen bedrijf! Ik ga voor een particulier werken, dat heb ik toch al gezegd? Hij heet Paul.’

‘Paul wat?’

‘Weet ik veel! Jansen, geloof ik. Slapen nu! Mijn wekker gaat weer om zes uur.’

Als Peter allang zachtjes snurkt, ligt Jenneke nog steeds wakker. Ze weet niet waarom, maar ze heeft geen goed gevoel over de nieuwe baan van Peter. Ze moet het allemaal nog zien.

Maar dat gevoel gaat snel over als ze de volgende maandag Peter uit zijn nieuwe bedrijfsauto ziet stappen. Het is geen bestelautootje, maar een vrij nieuwe, luxe auto, mooi zwart glanzend zit hij in z’n lak.

‘Nou, wat zeg je ervan? Dat is even wat anders dan een betonmolen, hè?’ Liefkozend strijkt Peter over de bumper.

‘Joh! Onwijs mooi, zeg!’ Jenneke staat paf.

Peter slaat zijn arm om haar heen. ‘Geloof je nou eindelijk dat dit baantje een lot uit de loterij is?’

‘Maar waarom laat die man je in zo’n luxe auto rijden om postpakketjes te bezorgen?’

‘Het gaat niet alleen om pakketjes, ik ben ook een soort privéchauffeur heb ik toch gezegd! Zo’n auto met chauffeur is het visitekaartje voor zo’n rijke zakenpief, snap je?’

Jenneke knikt. ‘Je mag wel strak in het pak gaan,’ grapt ze.

Peter lacht niet, maar zegt heel serieus: ‘Nou, in het pak hoeft niet direct, maar ik krijg wel speciaal kleedgeld om wat duurdere kleding te kopen dan dat ik normaal draag.’

Jenneke schudt haar hoofd, de twijfel slaat opeens weer toe. ‘Het is toch wel zuivere koffie, hè?’ vraagt ze. ‘Het is bijna te mooi om waar te zijn. Het is toch geen maffiabaas voor wie je werkt?’

Peter schiet in de lach. 'Je kijkt te veel films! Joh, je hebt geen idee hoe het toegaat in de wereld van die zakenlui.

Jenneke pakt Mark op, die met z'n kleine handjes aan de wieltoppen voelt. 'Nou, sjiek hoor! Kom Mark, we gaan naar binnen, het is tijd voor je middagslaapje. Zeg maar dag tegen papa. Papa komt vanavond weer thuis.' Ze draait zich weer om naar Peter: 'Ben je gewoon rond etenstijd thuis?'

'Geen idee. Dat is het nadeel van deze job: ik weet het nooit vooruit. Maar we spreken zo af: zonder bericht ben ik er om zes uur, anders bel ik je, oké?'

Jenneke knikt, ze kijkt hem na als hij in de auto stapt en wegrijdt. Ze is toch wel trots op hem! Voor ze naar binnen gaat, werpt ze nog een blik op hun oude auto, hij begint al wat roestplekken te vertonen en elk jaar wordt het spannender of hij door de APK komt. Misschien kunnen ze hem binnenkort wel wegdoen. Eerst maar eens kijken of deze nieuwe welvaart blijvend is. Zou Peter eigenlijk een proeftijd hebben? En een halfjaar- of een jaarcontract? Vanavond maar eens aan hem vragen.

Ina van der Beek

Herfstparels

Voor Jenneke, een jonge vrouw uit Drenthe, is het leven niet altijd makkelijk. Haar man Peter heeft een nieuwe baan waardoor hij veel van huis is en Jenneke staat alleen in de zorg voor drie kleine kinderen.

Maar dat is niet het enige. Jenneke heeft ook grote twijfels bij Paul, de baas van Peter. Is hij wel te vertrouwen? Ook de tweeëntwintigjarige Limburgse Nicky heeft het moeilijk. Haar moeder is plotseling overleden en haar vader heeft besloten naar Zwitserland te verhuizen. In haar ontredde ring komt een lichtpuntje door haar ontmoeting met marinier Rick, die haar grote liefde blijkt. Ogenschijnlijk leiden Jenneke en Nicky totaal verschillende levens, maar ze hebben meer gemeen dan ze kunnen vermoeden.

Ina van der Beek schrijft moderne romans met een christelijke identiteit. Eerder verschenen van haar onder meer *Enkele reis Harmelen* en *Alles draait om Henk*.

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 632 6 NUR 344

9 789059 776326

www.spiegelserie.nl